

Neumitna ljudska sudbina određuje tko će, kada i kako napustiti ovaj svijet i preseliti se u vječnost.

Bila je Božja volja da nas, u predvečerje vrućega srpanjskog dana, napusti vaš suprug, otac, brat i rođak, a naš profesor, prijatelj, kolega, dugogodišnji suradnik «Hrvatskih šuma» gospodin Nikola Lukić.

Vijest o tome širila se brzinom ljetne oluje i ostavljala bol u našim srcima. U smiraj toga srpanjskog petka, gotovo da nije bilo šumara u Hrvatskoj do kojega vijest nije doprla.

I navirale su lijepe uspomene... na terenske nastave, predavanja, stručne skupove, radionice, susrete na fakultetu, telefonske razgovore....

Još odjekuje u našim ušima zvonki glas profesora Lukića kojim nas je pozdravljao, bodrio i učio....

Svaki susret s njim bio je veseo i ugodan, kakvi već jesu susreti s dobrim ljudima. Uvijek je bio spreman dijeliti s nama svoje veselje i naše brige.

Profesora Lukića pamtit ćemo po njegovim znanstvenim radovima, izvrsnim predavanjima, upornom i strpljivom zalaganju za unapređenje izmjere šuma u Hrvatskoj, ali iznad svega pamtit ćemo ga po njegovoj nedostižnoj dobroti.

Hvala Ti dragi Profesore za sve što si činio za naše šumarstvo, za izmjeru šuma u Hrvatskoj, hvala i Bog Ti platio za sve što si činio da bi svijet oko tebe bio ljudskiji i bolji.

U ime zaposlenika Hrvatskih šuma Obitelji izražavam duboku sućut, a Tebi dragi Profesore želim vječni mir i spokoj.

Neka Ti je Vječna hvala i slava.